

Kampala Headlines

Inge en Nico in
Kampala

nummer 13
Mei 2011

Nico in Nederland, Inge volgt later

Het is weer tijd voor ons verlof. Van 8 juni tot 19 juli zijn we samen in Nederland. We verheugen ons erop jullie te ontmoeten.

Nico heeft tijdelijk werk gevonden als (camjo)verslaggever bij Omroep Zeeland. Hij komt eerder naar Nederland om van 12 mei tot en met 10 juni extra inkomsten te verdienen. Doordeweek verblijft hij in Zeeland, de weekenden in Amersfoort.

Inge hoopt tijdens dit verlof af te studeren voor haar studie Christelijke Filosofie aan de VU. Zij wil vóór 10 juni haar afstudeerscriptie inleveren.

Mede door die studie is het een uiterst druk jaar voor ons geweest. Maar zoals jullie in deze krant kunnen lezen, hebben we ook steuntjes in de rug gekregen van Boven. Toen wij druk waren, zorgde God voor ontspanning.

In dit nummer:

Eerste kerkfamiliedag in clubhuis 2

Genieten met Guus 2

Koelkasten, warm water en het volk van Israël 3

Blij met kerkaftbraak 3

Bemoedigende email 3

Even een traangasgranaat oppakken en teruggooien. foto AFP

Toch rellen in Uganda

In de vorige Kampala Headlines spraken we de verwachting uit dat er na de verkiezingen in Uganda geen rellen zouden uitbreken. Dat hadden we dus verkeerd.

De rellen die op dit moment (de dagen vóór Pasen) bijna dagelijks plaatsvinden in Kampala en andere steden van Uganda, halen nauwelijks de wereldpers. En misschien is dat maar goed ook. Bij de verkiezingen die in februari werden gehouden, verloor de Ugandese oppositie veel terrein. Dat accepteerden de belangrijkste oppositieleiders niet en in navolging van opstanden in Arabische landen in het noorden van Afrika, vonden zij dat er ook in Uganda maar eens demonstraties moesten komen.

Die demonstraties zijn tot nu toe niet erg overtuigend. De opkomst is laag. Veel Ugandezzen zien de demonstraties als vervelende en gevaarlijke onderbrekingen van hun dagelijkse bestaan. De demonstraties worden gevoed door de gestegen prijzen voor dagelijks voedsel en brand-

stof. Alleen al in de maand maart zijn de prijzen gemiddeld met dertig procent gestegen.

Dat de demonstraties maar zo weinig mensen trekken, komt onder andere doordat de hele stad bezaaid is met allerlei soorten politie en militairen. Tegen demonstranten wordt hardhandig opgetreden.

Een andere, belangrijker oorzaak dat de demonstraties in Uganda (net als in andere Afrikaanse landen) niet echt van de grond komen, is dat mensen hier nog niet boos genoeg zijn op hun regering. Velen vinden stabiliteit belangrijker dan een goed functionerende overheid. Corruptie wordt op de kop toe genomen.

Bovendien: wordt het anders als de oppositie aan de macht komt? De meeste Ugandezzen denken van niet.

Wij merken totnogtoe weinig van de demonstraties. De algemene verwachting is dat de 'revolutie' als een nachtkaaars uit zal gaan.

www.rso-kampala.org

Gebedspunten

- Dank dat het goed met ons gaat.
- Bid voor de voortgang van het studentenproject,
- Dank voor het kerkkantoor/clubhuis. Dat het club en kerk mag versterken
- Bid voor onze kerk in Kampala; om visie, trouw en toewijding van de leiders
- Bid voor rustige en eerlijke verkiezingen in Uganda.

postadres

Nico en Inge
P.O. Box 71947
Kampala
Uganda

Volle bak tijdens de paasdunch

De Paasdunch is een van de succesnummers van de RSO. Dit jaar hielden we al voor de vierde keer op Tweede Paasdag deze maaltijd die tussen lunch en diner in zit, vandaar paasDUNCH. Het is een speciale maaltijd. Mannelijke leden van de studentenorganisatie bereiden een grote hoeveelheid vlees, aardappels, rijst, pasta en groente. Vrouwen komen slechts om te eten. Zelfs de afwas mogen ze niet aanraken. Dat is precies het tegenovergestelde zoals dat er in Afrika gewoonlijk aan toe gaat, maar het loopt altijd gesmeerd. Vol enthousiasme sloeg onze chefkok Gadi vele kilo's varkensvlees en andere ingrediënten in. Op Tweede Paasdag ontstak hij al om 07.30 uur het vuur in de houtskoolkeu-

ken van het clubhuis. Om 08.30 arriveerden de eerste hulpjongens, om 13.30 de eerste gasten en om 15.30 vielen 50 hongerige dames en heren de viergangendunch aan: minnestrode creme soep met zelfgemaakte croupons, varkensvlees met honingsaus, aardappelschijfjes met rozemarijn, rijst met iets peperig, pastaschotel, groentemix, en als toetje gemengd fruit en koffie met koekjes. "Ik vind het gewoon heerlijk om te koken", zei Gadi na afloop en met zijn koksmuts nog op. "In Rwanda heb ik gewerkt als kok. In de keuken kan ik het beste van mijzelf geven aan vrienden en vriendinnen. Dat vind ik het hart van de RSO, dat we een studentenfamilie vormen en dat we goed voor elkaar zorgen."

Bezoek uit Nederland

Daags na het ter perse gaan van deze Kampala Headlines krijgen wij bezoek uit Nederland. Daar zijn we blij mee. Van 29 april tot 9 mei hoopt Margriet Wielink hier een goede tijd te hebben. Wij kennen haar al jaren als gemeentelid van de Joriskerk in Amersfoort, waar ze ook alweer jaren in de zendingscommissie zit. Ze komt om te

zien hoe wij leven en wat we doen, en om Uganda eens nader te bekijken. Van 1 tot 10 mei komen ook Johan en Margreet bij ons op bezoek. Papa Johan beloofde dochter Margreet een bijzondere reis als zij klaar was met de basisschool. Zij mocht kiezen waarheen. Onder invloed van Inge en tot aanvankelijke schrik van papa koos

'Zendingsvrouwen van Oost Afrika verenigt u!'

Ze zal het niet graag toegeven, maar er zijn dit jaar momenten geweest waarop Inge dacht dat ze het niet meer kon. Dat de studie te zwaar was, de tijd te kort en haar hoofd te vol. Op een van die momenten kreeg ze een email van een bevriende Amerikaanse zendinge in Kampala. Het was een uitnodiging om deel te nemen aan een driedaagse conferentie voor zendingsvrouwen die in Oost Afrika wonen en werken. Inge gaf zich op en het bleek een onderdompeling te zijn in luxe en liefde. Een Amerikaanse dame was enkele jaren geleden op bezoek bij een zendingsvriendin en zag dat zendingsvrouwen een zwaar leven hebben. Daarom bedacht ze dit soort bijeenkomsten waarbij zendingsvrouwen in een luxe omgeving gratis worden verwend en opgebouwd.
www.purejoyinternational.org

Kerkontmoetingsdag

Op Paaszondag hebben we voor de tweede keer een Kerkfamiliedag georganiseerd in het nieuwe kerkkantoor/clubhuis. Je weet wel, dat is het huis dat we opgeknapt hebben samen met studenten die lid zijn van de Reformed Student Organisation (RSO).

De bedoeling van dergelijke ontmoetingsdagen is dat mensen die geregeld bij ons naar de kerk komen, elkaar ook eens op een andere manier ontmoeten. Iedereen nam wat te eten mee voor elkaar, zodat we om een uur of vier met een flinke groep zaten te knagen. Daarna hebben we nog wat met elkaar gezongen, gekletst en gepuzzeld.

Vrouwenclub in kerkkantoor

Dat kerkkantoor/clubhuis wordt overigens steeds vaker gebruikt. De vrouwenclub van de kerk komt één keer per maand bijeen voor ontmoeting en Bijbelstudie. Dat werd altijd bij iemand thuis gedaan, maar nu is ervoor gekozen om elkaar maandelijks in het kerkkantoor te ontmoeten. Ook de nogal kwakkelende mannenclub overweegt voorzichtig om het kerkkantoor te gebruiken voor hun bijeenkomsten. Natuurlijk zijn Inge en ik blij met deze ontwikkelingen. Onze kerk krijgt op die manier voor het eerst een goed functionerend kerkkantoor, en voor de studenten die hebben meegeholpen met het schilderen en opknappen van het pand, is het ook eer van hun werk.

Nico doet het klasje

Soms lijkt de Presbyteriaanse kerk waarbij wij ons hebben aangesloten, wel een blanke kerk. De voorganger is meestal blank net als de mannen die de afkondigingen doen en helpen bij het avondmaal. Dat is natuurlijk niet de bedoeling bij een kerkelijke gemeente in Afrika. Onze kerk is gestart door een zwarte dominee, Gerald Sserawagi. Er was een kerkenraad met vier zwarte Afrikanen en een blanke Amerikaan. Dominee Gerald vertrok twee jaar geleden voor een studie naar Amerika. In zijn plaats kwam een tijdelijk

ke, blanke dominee. Twee zwarte kerkenraadsleden zijn naar andere kerken vertrokken en de derde werkt in verre buitenlanden. Blijft over: een groepje blanke mannen die zo goed mogelijk de kerkdiensten voortzetten. Binnenkort komt dominee Gerald terug uit Amerika. Hij heeft zijn blanke plaatsvervanger gevraagd nieuwe ouderlingen en diakenen op te leiden. Daarvoor is een klasje gevormd, waar behalve blanke Nico ook twee echte Ugandezen elke zondagochtend naartoe gaan.

Ons openlucht-klaslokaal met afdakje op het dak van de kerk, waar we de leer van de kerk doornemen.

Inge en Nico in Kampala

P.O. BOX 71947
Kampala
Uganda

Telefoon/sms: +256 793 531 450
E-mail: inge@houtman.org
nicovandenberge@hotmail.com

voor steun aan het studentenproject:
951474480, Wijkraad voor diakenen
St Joriskerk, Amersfoort
ovv Gift Reformed Student
Organisation

Blijvende steun voor studenten in Uganda

*Uw maandelijkse gift is aftrekbaar van de
belasting!*

Een maandelijkse overschrijving kunt u
makkelijk zelf regelen. Thuis achter uw
computer. Daarmee helpt u ons om een
blijvende impact te hebben op Ugandese
studenten.

Nadenkertje over koelkasten, warm water en het volk van Israël

Op het afscheidsfeestje van een Schotse zendeling vroeg ik aan een collega van de universiteit hoe het met hun water ging. Een maand of twee geleden had de hele campus een paar weken zonder water gezeten. Denk je in wat dat voor gevolgen heeft voor de hygiëne: geen douches, geen wc's doortrekken, geen vloeren schoonmaken. Het was werkelijk een drama en er werd veel gebeden en met man en macht gewerkt aan een oplossing. Nu, twee maanden later keek mijn collega me aan en zei: "O ja, dat is waar ook. We hadden toen een probleem met water. Wat vergeet je dat snel, he." Als kind uit een goed gereformeerd gezin, een gereformeerde kerk en school heb ik altijd toegegeven dat ik niet beter ben dan de mopperende en klagende Israëlieten in de woestijn, zoals beschreven in het Oude Testament. Maar eerlijk is eerlijk, ik vond ze altijd wel héél ondankbaar. Hoe kunnen ze aan God twijfelen als ze elke dag zichtbaar manna krijgen? Of kwakkels, of water uit een rots? De dankbaarheid en de euforie van het wonder is snel verdwenen. Manna went na een paar weken en begint zelfs eentonig te worden. Zo ook met kwakkels en water.

De afgelopen maanden hebben wij thuis nogal wat 'infrastructurele problemen' gehad. We zitten al een maand of drie zonder warm water. De loodgieter dacht het probleem op te lossen door de boiler schoon te maken. Met het vuil ging echter ook alle roest mee en toen bleef er niets meer over van onze boiler. Na een paar weken kochten we een nieuwe boiler. Helemaal blij draaiden we 's avonds de douche open, maar helaas geen water. De loodgieter heeft nu andere oplossingen geprobeerd, maar nog geen resultaat. Ondertussen begaf de koelkast het ook. Oké, om eerlijk te zijn: Nico heeft de koelkast vermoord, met een vleesmes... Zoals alles in Afrika hebben we eerst geprobeerd om het te lijmen en opnieuw te vullen met gas, maar alleen het vriesvakje wordt zo'n -1°C. Een nieuwe koelkast hadden we niet begroot, dus accepteerden we een leven zonder koelkast. Vorige week heeft ook onze waterpomp het begeven. Dat pompje is een verbinding tussen de reserve tank en onze hoofdtank. Als het waterleidingbedrijf geen water levert, kunnen we water uit onze reservetank pompen. Die is nu dus wijlen, met als gevolg dat we afhankelijk zijn van het gemeentewater. En het gemeentewater heeft gister meegedeeld dat er de komende dagen een probleem is...inderdaad, we zitten nu niet alleen zonder warm water, maar helemaal zonder water. Tenslotte, onze laptop, die crashte ook nog even vorige week. Maar gelukkig, met een handige zwager in de familie is dat een klein probleempje.

We werken nu met man en macht om de problemen op te lossen vóór ons bezoek arriveert. Het zou toch wel fijn zijn als we water, misschien zelfs warm water, en een koelkast hebben als we zulk belangrijk bezoek uit Nederland ontvangen. Voorziening in basisbehoeften is geen recht, maar een teken van speciale zorg en trouw.

Deze keer neem ik me voor om wat langer dankbaar te blijven, maar de ervaring leert dat ik prima pas in dat volk van Israël in de woestijn.

Onze website:
www.zending.wordpress.com

Blij met kerkafbraak

Tot onze grote schrik werd enkele jaren geleden direct naast ons huis een kerk gebouwd met houten palen en ijzeren golfplaten. Dat soort 'Born Again' kerken staan erom bekend dat ze uit het niets opduiken en veel herrie produceren. Dat laatste deed deze kerk ook, vooral in het begin.

Net zo plotseling als 'ie kwam, was de kerk weer verdwenen. We waren al verbaasd dat we een paar zondagen achter elkaar nauwelijks herrie hoorden. Op een zekere dag in april, was

Een bemoedigende email die we kregen van een jongen die geregeld meedeed met activiteiten van de Reformed Student Organisation (RSO). Het bijzondere is dat hij niet eens super-actief was.

Ik wil even laten weten hoe dankbaar ik ben met alle RSO-leden, die God tot mijn familieleden gemaakt heeft. Altijd als ik in het RSO-clubhuis kom, voel ik me thuis. Gratis toegang en je mag zelf bepalen wanneer je vertrekt. Als ik binnen kom, word ik altijd

begroet met heerlijke glimlachen en woorden vol liefde, echt een speciaal welkom. En als ik na een activiteit terug ga naar de universiteit, wensen mensen me een veilige reis zoals mijn vader en moeder me vaarwel wensen wanneer ik voor een halfjaar

naar de universiteit vertrek. Bij RSO heb ik geleerd wat het is om als een team te functioneren, te delen, te ontdekken met anderen belangrijk vinden en hen daarin tegemoet te komen, en ik heb er geleerd om andere mensen lief te hebben ongeacht hun sociale achtergrond, opleiding of kerk waar ze bij horen. We zijn immers allemaal Gods kinderen. Wow ... RSO is

echt een plek voor talent, kunst, comedy, dramalessen, sportactiviteiten en muziek.

Het enige wat ik kan doen, is 'dankjewel', zeggen tegen alle mensen die RSO mogelijk maken in de vorm van gebeden, financiën en inzet. Moge de Heere de RSO zegenen.

John Maitland